

Jakub Kocian – „Pohádkový“ strom

Bylo pár dní před Vánoci a ve škole už to nikdo pořádně nebral vážně. Učitelé byli neklidní, protože všichni mluvili jen o Vánocích, prázdninách a o tom, co dostanou pod stromeček. Já se sice taky těšil, ale letos jsem vůbec neměl vánoční náladu. Tatka byl poslední dobou často pracovně pryč a mamka pořád v práci. Doma jsme už sice měli stromeček, ale i přesto mi nepřišlo, že by byly Vánoce. Všude bylo ticho, žádná vůně cukroví a jen blikající světýlka, která mi už lezla na nervy.

Jedno odpoledne, když jsem šel ze školy, jsem si všiml starého stromu za naším domem. Byl to obrovský smrk, který tam stál snad odjakživa. Každý rok ho vesnice zdobila, ale letos na to nikdo neměl čas. Stál tam zasněžený, bez jediné ozdoby nebo baňky a vypadal smutně, skoro jako já. Dostal jsem nápad. Vzal jsem z domova pár našich starých baněk, které zbyly z loňska a které většinou ani nevytáhneme z krabic, a rozhodl jsem se ten strom ozdobit. „Střelený nápad,“ uvědomil jsem si mnohem později.

Už jsem pověsil všechno, co jsem měl u sebe, ale strom nebyl ani zdaleka ozdobený. Zastavil jsem se teda u svých kamarádů ze školy - Filipa, Sofie a Matěje. Vysvětlil jsem jim, co jsem doteď dělal a co ještě chci udělat. Nejprve se mi smáli, že jsem se zbláznil, ale po dlouhém přemlouváním se odhodlali, že půjdou se mnou. Každý přinesl něco. Filip vzal pár ozdob, Matěj stará světýlka a Sofie papírovou hvězdu. Když jsme věšeli ozdoby na strom, byla už tma. Mrzly nám ruce a padal sníh, ale to nám nevadilo. Bylo to strašně fajn.

Smáli jsme se, povídali si a ani jsme si nevšimli, že kolem nás stojí lidé z okolí. Jako první přišla paní Nováková, která bydlí naproti, poté pan Dvořák, co vždycky chodí se psem, a nakonec se u stromečku, který už připomínal vánoční, zastavili i sousedé, které jsem celý rok skoro neviděl. Každý přinesl něco malého na strom, někdo světýlka, někdo svíčku nebo perníček. Postupně se kolem stromu vytvořil malý dav lidí. Děti běhaly ve sněhu a dělaly andělíčky, dospělí si povídali a smáli se. Jeden starší pán začal vyprávět, že ten strom zasadil jeho děda po válce. Všechno bylo tak klidné, že se mi ani nechtělo mluvit, jen jsem stál, koukal na ten strom a cítil, že se děje něco výjimečného.

Když jsme strom rozsvítili, všichni ztichli. Bylo slyšet jen padání sněhu a zvonění kostela. Lidé začali zpívat vánoční koledy. V tu chvíli jsem si uvědomil, že Vánoce nejsou pouze o dárcích, ale hlavně o lidech kolem. Dokonce i máma, která se vracela z práce, nikam nespíchala a usmívala se. Pak řekla, že už dlouho nezažila tak krásný večer.

Druhý den ráno jsem šel ke stromu znovu. Nikde nikdo, ve sněhu se pouze leskly stopy ze včerejšího večera. Pod stromem ale ležel jeden malý dárek. Bylo na něm napsáno „Pro tebe“. Uvnitř byl pletený barevný náramek a lístek, na kterém stálo: „Díky, že jsi nám připomněl, co znamenají Vánoce“. Nevím sice, kdo to napsal, ale byl to nepopsatelný pocit.

Od té doby ten starý strom zdobíme každý rok. Nejen já a moji kamarádi, ale celá vesnice. Vždycky se tam sejdem, někdo přinese cukroví, někdo hraje na kytaru, děti zpívají a sníh padá pomalu. Jako v pohádce. Už neřeším dárky nebo to, co budeme jíst na štědrovečerní večeři, protože už vím, že Vánoce nejsou o tom, co máme, ale o tom, s kým je travíme.